

Torpaq övladıyla bəxtiyar imiş, Yıxılan insanın əliylə qalxır...

Rasim Kərimli 1957-1969-cu illərdə Azərbaycan Elmlər Akademiyasının Nizami adına Dil və Ədəbiyyat İnstitutunda elmi işçi vəzifəsində çalışıb.

Rasim KƏRİMLİ

Necəsən

Uyub yad sözünə, yaman sözünə,
Məni qəm oduna salan, necəsən?
Tərən gəncliyimi güdaza verib,
Sən etdin ömrümü talan, necəsən?

Qarşında yetimtək boynumu burdum,
Yolunda özümü min oda vurdum.
Mən səndən səadət, nicat umurdum,
Sən etdin ömrümü talan, necəsən?

Baxmadın ahıma, amanıma sən,
Döndün yaxın ikən yamanıma sən.
Nə qəsddir eylədin bu canıma sən,
Ağlımı başımdan alan, necəsən?

Hanı qəlbindəki eşqin dənizi,
Mənə çoxmu gördün o gül bənizi?
Deyirdin ölüm də ayırmaz bizi,
Eşqi, məhəbbəti yalan, necəsən?

Gözünün sevinci yaşdırmı indi?
Yerim ürəyində boşdurmu indi?
Günün-güzəranın xoşdurmu indi?
Tənhalıq fəryadı çalan, necəsən?

Rasim, yar deyil ki, yarından doyan,
Ömrü oyun sayan, oyuncaq sayan,
Özünü tənələr altında qoyan,
Bəxtinin düşməni olan, necəsən?

Niyə yada salmır

Sevincə, kədərə biganə qalmaz,
İstini, soyuğun dadını görən.
Mənsəbə, şöhrətə, vara satılan
Nə kimi tanıyır adını görən?

Qızılgül ətrinə əmma qoyanlar
Çiçəkmi tanıyar, çəmənmi anlar?
Özgə ləhcəsində qırıldayanlar
Niyə yada salmır zatını görən?

Rasim, kimə gerek yalan-palanlar,
Şərəfi, şöhrəti satın alanlar.
Nəğməsiz, cəh-cəhsiz "bülbül" olanlar
Mənzilə çapıbmı atını görən?

Qar yağır

Qarlı qış başlayıb səltənətinə,
Hökmini hər yana işlədir yenə.
Bürüyüb aləmi dumana, çənə,
Qalib bayrağını torpağa taxır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Yenə də göylərin qəzəbi daşır...
İşıqda ışıqdan gözlər qamaşır.
Dünya ayaq alıb dünyadan qaçır,
Buludlar buludlar dalınca axır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Sevinclə gözləmiş qarı babalar,
Demişlər: "Əkinin yorğanıdır qar".
Hər nemət gözəldir, öz ölçüsü var,
Balı da çox yesən yandırıb yaxır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Bildirir aləmə qış öz dadını,
Sulara buzlarla yazır adını.
Kürklülər dördnala çapır atını,
Kürklülər qəlbində ildırım çıxır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Donlu da, donsuz da dəyişib donu,
Qar alıb çəmənini, çölün qoynunu,
Quşlar yetim-yetim büküb boynunu,
Yem üçün boylanır hey fağır-fağır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Piylənmək gör necə haraya çatır,
Aylar dünyadan bixəbər yatır.
Alçacıq yuvalar qar altı batır,
Dərd varmı yuvasız qalmaqdan ağır?
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Vermir heç bir ara elə ələyir,
Kövrək budaqları yamanca əyir.
Tikan da ağ geyir, gül də ağ geyir,
Hər yerə, hər şeyə bir gözlə baxır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.

Qurtarmaq bilmədi bu, nə qar imiş?
Nə yaxşı dünyada insan var imiş.
Torpaq övladıyla bəxtiyar imiş,
Yıxılan insanın əliylə qalxır,
Arana qar yağır, dağa qar yağır.